

ΑΠΟ ΤΙΣ "STANCES" ΤΟΥ ΜΟΡΕΑΣ.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΙΒΛΙΟ.

III

Αἶ, τί ! ἴσως εἶν' ἡ μοῖρα μου κι' ὁ κληρὸς ὁ δικός μου :
εἶμαι τραχὺς — κ' ἤμουν γλυκός· γελῶ μέσ' ἀπ' τὸν πόνο·
ἀντὶς νὰ ὑψώσω ἓνα θεὸν ἀπ' τὶς λατρεῖες τοῦ κόσμου,
φαντάσματα ἀναρίθμητα σέρνω κοντά μου μόνο.

Πέφτει ὁ θνητός, καὶ νικητὴς ἡ Μοῖρα εἶναι μονάχα. —
Ἀπόλλωνα, ἄγριε, πού εἰς' ἐχθρὸς ἔστην ἴδια τῆ φυλή σου,
κι' ὅλο μου τὸ αἷμα ἂν ἔστιψες ἀπ' τὴν καρδιά, τί τάχα ;
— τῆ λεβεντιά ἐτιμώρησες, τὴν τόλμη τῆ δική σου !

ΑΠΟ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΙΒΛΙΟ.

I

Λύρα γλυκειά, ἔστη νιότη μου, — λησμονημένοι χρόνοι —
πὼς κάτω ἀπ' τ' ἄνθη τὸ νερό, — ἔτσι ἔψαλλε ἡ φωνή σου !
Τώρα ἓνα παραμιλητό, — ἀλλοίμονό μου ! — ἀπλώνει
ματώνοντας τὰ δάχτυλα χτυπώντας τὴ χορδή σου !

Τὸ ποταμάκι τὸ ἤσυχο, πού ὁ ἥλιος λαμπρὸς χαράζει,
τῶχει ὁ οὐρανὸς καὶ τὰ πουλιὰ καθρέφτη τους μονάχο·
μά ἔχει πιὸ δυνατὴ ἔμμορφιάν, ὦ Λύρα, αὐτὸ πού σιάζει
σὲ ἄντρου τὸ βάθος σκοτεινοῦ κρυφὰ νὰ φάη τὸ βράχο.

XIX

Χαρίσματα, πού, ἀλλοίμονο ! μ' ἀφήνει ἡ Μοῦσα ὡς τώρα,
στίχοι, ἔστα ὥραϊα τὰ χρόνια
μπουμποῦκι εἰστε ἔστὸν κῆπο μου, πού ἀνοίγει ὦρα τὴν ὦρα,
πουλάκι ἔστ' ἀνθοκλώνια.

Τ' αὐλάκι, πού ἥλιος χαρωπός, κρατῶντας τὸ καθρέφτη,
φαιδρύνει τὴ θωριά του·
καὶ τώρα εἰστε αἷμα, ὦ στίχοι μου, πού στάλα-στάλα πέφτει
ἀπὸ πληγὴ θανάτου.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΒΙΒΛΙΟ.

I

Θέρος, τὰ δῶρα πού ἔφεραν ἡ εὐτυχισμένη σου ἡ ὦρα,
σὰν τ' Ἀνοιξιάτικα, — ἄφησαν τὰ θέληγτρα τους πίσω·
χαῖρε, ἀπαλὸ φθινόπωρο· τὴ θύρα ἀνοίγω τώρα,
πού ἦρθε νὰ κρούση ἡ χειμωνιά, — χωρὶς ν' ἀντιμιλήσω.

Στ' ἀρχαῖο τὸ δάσος ὁ ἄνεμος πετάει καὶ σπέρν' ἡ ἀξίνη
ἔστὰ πόδια τοῦ ἄγριου τοῦ δεντροῦ, τοὺς κλώνους του μπροστά της
μὰ καὶ μιάς μοίρας, ἔστους θνητούς, σκορπᾷ ἡ δικαιοσύνη,
φιλίες καὶ δόξες κ' ἔρωτες ἔστὸ κάθε χτύπημά της...

Τόσο ἔστην αὔρα ὀλόγλυκα τὸ φύλλο δὲν στενάζει,
σὰν τὸ κλαδί, πὸν τὸν κορμὸ μὲ δίχως κάκια ἀφήνει
κ' ἂν ἀπ' τῆς λύρας τίς χορδὲς μόνο ὁ καῦμός σταλαῆτη,
κάθε ἄλλοι ἀλλοιωτικοὶ σκοποὶ μοιάζουν ἠγῶ πὸν σβήνει...

Ζωὴ συγερεὴ κ' ἀχάριστη, μέρες πὸν θραίνει ἡ ὀδύνη,
ἀκόμα, ἀλήθεια, σὰς περνώ, μὰ ἔχει ἡ καρδιά μου σπάσει
κ' ἂν εἶναι ἡ λάμψη πὸ πολλή, τί μ' ὠφελεῖ, ἀφοῦ σβήνει
ἡ θεία κ' ὀλόμαυρη φωτιά πὸν μ' εἶχεν ἀγκαλιάσει ;

XIII

Ἔμοιασα ἐγὼ μὲ τοὺς νεκρούς, τὴ στερεωμένη βρύσι,
τοῦ ὀρίζοντα τὴ σκοτεινιά
μὲ τ' ἄφυλλο ἄνθος, μὲ τ' ὠχρό, πὸν ἔχει ἔστης γλόης κυλήσει
τὸ φύλλο, ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιά ..

Μοιάζω τὸ δένδρο πὸν χτυποῦν μέσα ἔστὰ ἀγλόητα δάση,
νὰ σκάψουν φέρετρο γερό
τῆς χειμωνιάς τὴν καταχνιά, κ' ὅτι ἔχει ἡ φύσι πλάσει
πὸ πένθιμο, πὸ θλιβερό...

Μὰ, πάνω ἀπ' ὅλα, ὁ Ὁκεανὸς κάλλιο μ' ἐμὲ δὲ μοιάζει,
πὸν ἀνθίζει δίχως τελειωμό,
πὸν ἀφήνει ὁ χρόνος νὰ κυλᾷ, καὶ πὸν ἔστην ἄμμο σπάζει
μ' ἕνα ἀφρισμένο στεναγμό ;

ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΒΙΒΛΙΟ.

I

Λαλεῖ ἐκεῖ κάτω ὁ πετεινός... "Ἦσυχά ἀνοίγει ἡ μέρα
γύρω μου ὠχρὴ καὶ σκοτεινή
ἔστις πόρτες καὶ ἔστὸ ἀκρότοιχο τοῦ τελωνείου ἔκει πέρα
μιὰ λάμψη σώνεται στερεή.

— Ὁ δευτέρό μου λίκνο ἐσύ, Παρίσι, ἀκόμα ὡς τώρα
κοιμάσαι, πὸν ἔχω σηκωθεί
κ' ἀκούω μὲς ἔστην ἀπέραντη καρδιά μου αὐτὴ τὴν ὥρα
σφυγμὸ πνιγμένον καὶ βαθύ.

Τ' εἶναι ; τί θέλει αὐτὴ ἡ καρδιά ; ζητάει μ' ὅλη τὴ στάχτη
τοῦ χρόνου, μ' ὅλα τὰ δεινά,
νὰ ξανανθίσῃ, σὰν κλαρί, πὸν κρύβεται ἔστὸν φράχτη
μέσα σὲ φύλλα ἐαρινά ;

Τόποι, πού οἱ νύχτες μου ἀγαποῦν νά ἀργοκυλοῦν ὡς τώρα
νωθρές, ὃ Πύλη λατρευτῆ
τοῦ Παρισιοῦ μου, — τὸ νεκρὸ τὸ φύλλο αὐτὴν τὴν ὥρα
τὸ στρέφει ἢ ὄστρια ἢ δυνατή.

Κάτω ἀπ' τῆς λάμπας μου τὸ φῶς σέ λίγο, ἢ ἕστὴ φωτιά μου
μέσα ἀπ' τ' ἀνταύγασμα τ' ὄχρῳ
θ' ἀφυγκραστῶ, ἕτις σκέψεις μου, μπρὸς ἕστὰ παράθυρά μου,
νά κρούη τοῦ χρόνου τὸ φτερό.

Κι' ἐγώ, πού ἀγάπες, ἔρωτες, φιλίες μ' ἔχουν ἀφήσει,
θέλω μαζί μὲ τὸν καπνὸ,
ἔτσι κι' ἐγὼ νά τὸ χαρῶ κι' ἔτσι νά μὲ λικνίσῃ
ἓνα φθινόπωρο στερνό.

II

Τίποτα ἐμένα, οὔτε ἡ τιμὴ τῆς δάφνης μὲ πικραίνει
— χρέος, πού δὲν μοῦχει ξοφληθῆ —
μήτε ἡ γιορτῆ, ἀπὸ στέφανα καὶ φροῦτα καμωμένη,
σάν τὸ κρασί, πού ἔχει χυθῆ.

Σ' ὄλο τὸ πένθος πού κρατοῦν, καὶ ἕστὴν φρικτὴ εἰμαρμένη
τῶν φίλων μου οἱ πιὸ λατρευτοί,
βλέπω πῶς ξέρει ὁ οὐρανὸς μιά ὑπόσχεσι δοσμένη
ἕστὸν συνεργό του, νά κρατῆ.

III

Στὴ στράτα πλαῖ, πού ἐχάραξαν οἱ ρόδες, μὲς ἕστὴ δύσι,
λεῦκες, σᾶς βλέπω, ὅπως ἕστὸ φῶς σᾶς ἔχει ὁ ἥλιος ντύσει.
μὲ τὴν κραυγὴ ἕστὸ σύθαμπο, πουλιά, πού ξεπετάτε,
τὸ καλοκαίρι γιὰ στερνὴ φορὰ τὸ χαιρετάτε.

Ἐλα, τὰ οὐράνια κέντησε, ὃ ἀγαπημένη πάχνη,
σύ τοῦ σμαράγδου ἢ ἀτίμητη καὶ τοῦ γαγάτη ἢ ἄχνη·
ἕστὴ θλίψι ἀπόψε ἄς σκορπισθῶ σέ φθινοπώρου ἑσπέρα,
ἕστὸ φθινοπώρου, πού ἔρχεται μὲ τ' ἀνθη του ἀπὸ πέρα.

XII

Ἦ ἐσὺ λιγόπιστη καρδιά καὶ τρεῖς φορὲς ἀνθρωπινή,
πού τὸ γιορτάσιμο τὸ φῶς τὰ μάτια σου μαγεύει,
δὲν θὰ τὸ μάθῃς, μέσα μου ποιά λάμψι ρίχνει φωτεινὴ
ὁ ἴσκιος, ἕστὸ δρόμο, ἀπ' τὰ θαμπὰ τὰ φύλλα ὄταν σαλεύη.